

Josep Miquel Abad, conseller delegat del COOB 92 i membre de la Comissió de Control i de Coordinació dels Jocs d'Atlanta, parla a EL TEMPS sobre Atlanta 96, seixanta dies abans de començar els Jocs.

"Els Jocs s'organitzen de cara a la ciutat"

La ciutat d'Atlanta entra en la recta final de l'organització dels Jocs Olímpics, que començaran el 19 de juliol. Encara són moltes les instal·lacions esportives inacabades. A seixanta dies de l'esdeveniment olímpic tot just s'acaba d'inaugurar l'estadi olímpic, un pavelló de nova planta, començat a construir fa tres anys, amb una capacitat de 83.100 espectadors.

El 18 de maig l'estadi passava la primera prova de foc, amb un encontre internacional d'atletisme, Atlanta Grand Prix. El balanç esportiu va ser bo, però hi hagué uns quants problemes d'organització notables: embussos de trànsit, una certa confusió, manca d'informació al públic... Va assistir a la inauguració el vice-president Al Gore, que va dir que Atlanta s'havia de preparar per oferir els millors Jocs de la història. El *New York Times* hi afegia: "Si no són els més grans, van pel camí de ser uns dels més ràpids". I és que, malgrat la calor —més de trenta graus—, s'hi van fer bones marques. La més celebrada fou la de Carl Lewis en els cent metres llisos. L'atleta va trencar la barreira dels deu segons, una fita que no repetia des del 1991. Així i tot, no va superar per una dècima Dennis Mitchell, que va fer una marca de 9.93 segons.

Els Jocs d'Atlanta són diametralment oposats als de Barcelona. La candidatura d'Atlanta va néixer de la iniciativa individual d'un advocat de quaranta-vuit anys, Billy Payne, i són finançats per grans multinacionals americanes. Atlanta és una ciutat mitjana, diuen que la vuitena dels Estats Units, ciutat de grans convencions i seu de la Coca-Cola i de la CNN.

Josep Miquel Abad, conseller delegat dels Jocs Olímpics de Barcelona i avui membre de la Comissió de Control i de Coordinació dels Jocs d'Atlanta, era a

la inauguració de l'estadi Olímpic. Hores abans d'aquest esdeveniment, des de la seva experiència, parlava per a EL TEMPS d'alguns dels aspectes d'Atlanta 96.

—Com valora aquests quatre anys de treball del Comitè Olímpic d'Atlanta, una organització completament diferent de la de Barcelona?

—Els Jocs són diferents a cada ciutat, afortunadament. Aquesta és una de les seves granses. Cada país, cada ciutat, els dóna el seu caràcter, la seva personalitat.

—Com caracteritzaria, doncs, els Jocs d'Atlanta?

—Molt americans. Són uns Jocs realment diferents. Potser al principi van fer un càlcul molt optimista dels ingressos econòmics —un punt que per als nord-americans és particularment important, perquè l'èxit en bona part el mesuren pels diners que guanyen—, que la pràctica no va confirmar. I això els va portar alguns problemes; per exemple, que inaugurin l'estadi seixanta dies abans dels Jocs i no tres anys abans, com Barcelona.

—El Comitè Olímpic d'Atlanta argumenta que el retard és voluntari, que ja tenien previst d'inaugurar-lo ara, per no haver de gastar diners mantenint les instal·lacions durant anys.

—La veritat és que ho han anat endarrerint en calendaris successius.

—Així, doncs, hi ha hagut dificultats per a construir les instal·lacions esportives?

—N'hi ha hagut i han estat evidents. I encara n'hi ha, perquè moltes de les instal·lacions no són acabades. Però bé, al final suposo que ho faran bé i serà un èxit, que és el que hem de desitjar. Però no pots estar-te de pensar que, si això hagués passat a Barcelo-

"Els organitzadors d'Atlanta s'adonen que els Jocs mobilitzen tanta gent i necessiten tantes coses, que és impossible de plantejar-se'n l'organització d'esquena a la pròpia ciutat, que vol dir a l'esquena de l'ajuntament, del govern de l'estat."

na... Ara, com que són els americans, ho fan i no passa res.

—*El COI ha viscut moments de tensió i desavinences amb el Comitè Olímpic d'Atlanta, sobretot perquè el finançament prové quasi al cent per cent del sector privat, del patrocini...*

—Fins i tot els organitzadors d'Atlanta s'adonen —i nosaltres, per pròpia experiència, ja els ho havíem advertit— que els Jocs mobilitzen tanta gent i necessiten tantes coses, que és impossible de plantejar-se'n l'organització d'esquena a la pròpia ciutat, que vol dir a l'esquena de l'ajuntament, del govern de l'estat —en aquest cas, Geòrgia... La concepció pot ser privada, des del punt de vista dels ingressos, però privada en aquest cas no podia significar també deixar de comptar amb les autoritats públiques que a última hora són les que tenen les competències en el transport, en la seguretat i en tantes coses. I això els ho van explicar, perquè és impossible d'ocupar una ciutat sense anar de bracet amb les autoritats públiques. D'aquí vénen les relacions bastant tenses que hi ha hagut, al llarg del temps, entre l'Ajuntament d'Atlanta i el comitè organitzador.

—*Un dels problemes d'Atlanta és precisament el transport. En una ciutat molt dispersa, amb un servei de transport col·lectiu mínim, és fàcil que hi hagi embussos a l'estadi olímpic perquè hi conflueixen les autopistes principals, en una mena d'embut.*

—Els embussos són una de les grans preocupacions. Perquè Atlanta és una ciutat que no és ciutat, almenys no és una ciutat tal com l'entendem a Europa. No és una ciutat agrupada. Hi ha dos o tres centres comercials que a les cinc de la tarda es converteixen en autèntics deserts i després la gent viu a casa, dispersa en centenars de quilòmetres. És un altre model de vida, potser més natural o ecològic, però que té grans servituds. Només cal passejar-s'hi una mica per veure la quantitat d'espai destinat als vials de circulació, que tenen vuit carrils. És clar, per a un esdeveniment tan concentrat com són els Jocs... El Comitè està molt preocupat perquè, efectivament, pot haver-hi grans embussos. Perquè no es tracta de canviar la cultura de la gent que hi viu que, com qui diu, no sap què és el transport col·lectiu, sinó que, a més, això s'ha de muntar, i muntar-ho no és tan senzill. Aquest serà un dels maldecaps.

—*Així com a Barcelona hi va haver un abans i un després dels Jocs, a Atlanta passarà igual?*

—A Barcelona els Jocs eren un pretext —i mai ho vam amagar— per fer en cinc anys el que en termes normals una ciutat podia trigar cinquanta anys a fer. Això es va dir així de clar i amb molt d'orgull. Vam dir: "Necessitem els Jocs per transformar la ciutat". També per fer uns bons Jocs, és clar, perquè aquesta era l'obligació immediata. Però sempre vam dir que per a nosaltres els Jocs eren la gran eina, la gran palanca per a moure la ciutat. I, evidentment, Barcelona ha canviat. A Atlanta els Jocs no s'han plantejat en aquests termes. L'Atlanta de fa quatre anys és exactament la mateixa Atlanta d'ara. Hi ha algunes instal·lacions esportives noves, però no

GEMMA COMAS

Obertura de l'estadi olímpic d'Atlanta el proppassat 18 de maig. Josep Miquel Abad afirma que els americans es van equivocar en el tema del finançament. Pensaven que no tindrien cap problema, però al final els ha portat alguns maldecaps, com ara haver de retardar la inauguració de l'estadi fins seixanta dies abans dels jocs.

han volgut canviar l'estructura general de la ciutat. —A Barcelona els ciutadans es van abocar als Jocs, hi havia un entusiasme quasi general. En canvi a Atlanta, a seixanta dies de començar, encara hi ha gent que no sap què li ve al damunt. Què ha fallat?

—No crec que s'hagi d'atribuir a cap fallada. Senzillament, són ciutats diferents, mentalitats diferents, característiques diferents. Barcelona és una ciutat que convida la gent a trobar-se al carrer, hi ha una gran cultura mediterrània de fer vida al carrer. En canvi, les ciutats nord-americanes —excepte Nova York i San Francisco, que són probablement les dues ciutats amb una estructura urbana més similar al que nosaltres entenem per ciutat— són centres de grans gratacels i després una dispersió general per tot el territori. És clar, aquestes ciutats no conviden la gent a trobar-se; tampoc no hi ha lloc per a fer-ho ni sabrien com. Això fa que els Jocs d'Atlanta, des d'aquest punt de vista, no tinguin la calidesa que van tenir els Jocs de Barcelona.

—No li sembla terrible que un senyor, Billy Payne, amb la seva colla d'amics, decidís d'organitzar els Jocs Olímpics a la seva ciutat i ho aconseguís?

—Això és molt americà, oi?

—El COI hauria d'acceptar candidatures tan individuals com aquesta?

—El COI no s'ho planteja en aquests termes. El COI el que analitza és si qui avala la candidatura és qui l'ha d'avaluar. Més enllà de l'origen de la candidatura, que té aquest caràcter tan típicament americà, el COI es va fixar en si tenia els avals que havia de tenir, si tenia la capacitat organitzativa que es pressuposava que havia de tenir, si en responia l'estat i el govern federal...

—El COI no hauria d'afavorir uns Jocs amb una participació més col·lectiva?

—Aquesta pregunta, l'hauria de respondre algú altre. Aquesta és la filosofia del Comitè Olímpic Internacional, que jo crec, de totes maneres, que sempre mira de respectar molt la personalitat del país organitzador. I aquesta és una de les grans forteses.

—Es diu que si Atlanta ha aconseguit l'organització dels Jocs no és per la voluntat d'un grapat de persones, segons el somni americà, sinó sobretot perquè les grans multinacionals que patrocinen els Jocs aporten a Atlanta molts milions de dòlars, més que no si s'haguessin fet en cap altra ciutat del món.

—El que va passar en l'ànim dels membres del COI a Tòquio, quan van votar la candidatura d'Atlanta, ells s'ho sabran. Però també és normal que tinguin en compte aquest factor de solidesa econòmica. Si el COI no veu segur que una ciutat i un país tinguin els recursos necessaris per a organitzar els Jocs, no els els poden donar. I és evident que, en aquest sentit, una ciutat americana dona moltes més garanties. D'aquí a dir que van ser els diners el que va fer que nomenessin Atlanta, és més del que jo gosaria afirmar.

—Però, curiosament, el Comitè d'Atlanta ha tingut dificultats de finançament. Dins el COI hi ha hagut nerviosisme per aquesta raó.

—Hi ha hagut nerviosisme, i amb raó, perquè el Comitè d'Atlanta va demanar un crèdit de quinze milions de dòlars al COI, sense interessos, i el COI l'hi va donar. Per tant, va haver-hi moments molt escanyats en l'economia del Comitè d'Atlanta. I tornem a allò d'abans. Quan m'ho explicava el senyor Joan Antoni Samaranch —ja fa quasi dos anys—, jo li deia: "Si això ens arriba a passar a nosaltres, ho hauríem hagut d'explicar des de la Patagònia". S'hauria pres com un fracàs de gestió terrible.

—I Samaranch què li responia?

—Que les coses són com són, que és veritat que el Comitè d'Atlanta ha passat moments tremends pel que fa al finançament, perquè va fer un mal càlcul de disponibilitats econòmiques, però no és menys

cert que un 80% dels diners dels Jocs provenen d'empreses americanes. Totes dues coses són veritat.

—Les instal·lacions són fetes a mida de la ciutat?

—Són molt funcionals, molt americanes. L'estadi olímpic, per exemple, després dels Jocs serà la seu dels Atlanta Braves, l'equip de beisbol de la ciutat. És per això que després dels Jocs enderrocaran una part de l'estadi. Les instal·lacions, se les fan a mida. No tenen l'element del disseny, però tenen unes altres coses.

—Què aportaran els Jocs Olímpics d'Atlanta respecte als de Barcelona? Diuen que la infraestructura tecnològica és superior.

Les instal·lacions són molt funcionals, molt americanes. L'estadi olímpic, per exemple, després dels Jocs serà la seu dels Atlanta Braves, l'equip de beisbol de la ciutat.

Saps que aquest llibre ...

i aquests CD's ...

i tots aquests llibres ...

i 600 més, els pots trobar al catàleg del GRUP DEL LLIBRE ?

si t'agrada llegir i escoltar música...

Subscriu-te al GRUP DEL LLIBRE...

i rebràs gratuïtament el nostre catàleg trimestral – i podràs comprar des de casa – i t'enviarem la teva comanda sense cap despesa addicional – i pagaràs al final del trimestre – i gaudiràs d'avantatges econòmics i regals

i, a més a més, quan hagi
acumulat compres per un valor
de 10.000 ptes.
ET REGALAREM el Diccionari
Català-Castellà / Castellà-Català
de l'editorial Moll,
de 3.500 ptes de preu de venda

**El Club de Lectors
dels Països Catalans**

Accepto la vostra oferta d'adherir-me al Grup del Llibre, abonant 800 pessetes de quota d'inscripció quan faci la primera comanda

Nom i cognoms.....

Adreça.....

Codi postal .....Població.....

Telèfon.....

envia aquesta butlleta retallada
o copiada a Grup del Llibre
avinguda de l'Hospital Militar, 24,
08013 Barcelona
o bé a través del fax (93) 415 62 91
o telefona al (93) 415 34 10

T-35

GEMMA COMAS

Josep Miquel Abad. El membre de la Comissió de Control i de Coordinació dels Jocs d'Atlanta confia en el seu perfecte desenvolupament, malgrat les dificultats.

—Aquestes coses es veuran quan s'acabin els Jocs.
—*Què destacaria d'aquestes olimpíades?*
—Hem d'esperar el moment de la veritat, que serà d'aquí a seixanta dies. Un Comitè pot passar malament quatre o sis anys de preparació, però al final, si durant els setze dies dels Jocs tot funciona, doncs passen a la història positivament. Perquè al final el que compta són aquests setze dies. A la inversa també pot passar: un comitè que durant els anys de preparació funciona molt bé, però quan arriben els setze dies de la veritat, pel que sigui, les coses no surten, aquests

Jocs són un fracàs històric. Per sempre més, perquè al final la gent només recorda si els Jocs van anar bé o no. Per tant, parlar de com seran abans de començar és un pre-judici que no vull fer; en primer lloc perquè em sento solidari amb ells, per raons professionals. Això no vol dir que estigui d'acord amb moltes de les coses que han fet, com segurament tampoc no tothom estava d'acord amb la manera com ho vam fer nosaltres. I després, no em vull manifestar per una raó de serietat: jutjar un esdeveniment abans que passi no és possible. El judici, el farem al final. Ara és fora de lloc.

—*Tanmateix, des de la seva posició i des de la seva experiència, diria que funcionaran els Jocs d'Atlanta?*

—Sí. Aquest és un país que té tots els recursos tecnològics, tots els mitjans, tota la indústria... Té tot allò que es pot demanar. Per tant, no hi ha cap mena de dubte que faran tot el que sigui necessari perquè els Jocs surtin bé. I això, alhora, no és contradictori amb el fet que tothom que és avui a l'estadi visqui amb l'ai al cor, perquè només falten seixanta dies per als Jocs. Però això és Amèrica. A qualsevol altre lloc la histèria seria absoluta, en canvi aquí hi ha un cert nerviosisme, però tothom confia que ho faran bé. Tanmateix, el judici final, com el nostre, serà després del 4 d'agost.

Montserrat Serra (Atlanta)

EL TEMPS

vol crear una xarxa per a augmentar la seva difusió
Necessita **COL-LABORADORS/ES COMERCIALS** a la ciutat de

Lleida

ES REQUEREIX

Creure en la necessitat d'un mitjà de comunicació útil per al conjunt dels Països Catalans
Facilitat de contacte i relació amb persones i col·lectius interessats en el nostre país i la seva cultura.
Temps parcialment disponible

S'OFEREIX

Integració en un equip humà obert i dinàmic
Contracte mercantil amb comissions i incentius en consonància amb l'esforç i els resultats

Interessats, escriviu a:
EL TEMPS
Aribau, 15, 4t 2a
08011 BARCELONA
(telèfon i adreça de contacte, imprescindible)

EL TEMPS

vol crear una xarxa per a augmentar la seva difusió
Necessita **COL-LABORADORS/ES COMERCIALS** a la ciutat de

Palma de Mallorca

ES REQUEREIX

Creure en la necessitat d'un mitjà de comunicació útil per al conjunt dels Països Catalans
Facilitat de contacte i relació amb persones i col·lectius interessats en el nostre país i la seva cultura.
Temps parcialment disponible

S'OFEREIX

Integració en un equip humà obert i dinàmic
Contracte mercantil amb comissions i incentius en consonància amb l'esforç i els resultats

Interessats, escriviu a:
EL TEMPS
Aribau, 15, 4t 2a
08011 BARCELONA
(telèfon i adreça de contacte, imprescindible)